

Chương 1

Là 1 tiểu thuyết mới nhất của Nguyễn Thơ Sinh, Hoa Giấy (NXB Văn Học) kể về một chuyện tình đầy ngang trái, giằng xé trộn lẫn với những uẩn khúc đau thương cay đắng của một mối tình đồng tính nữ "tam giác" giữa ba nhân vật: Nghêu, Hợi và em trai của Nghêu là Ốc. Bối cảnh của truyện là một làng nghèo miền bắc, nơi con sông Lục đã chứng kiến mối tình thắm thiết của hai người con gái hàng xóm nhưng cuối cùng họ phải đương đầu với một kết cục rất đổi bi thương. Nhiều tuyến nhân vật phụ và những tình tiết gay cấn trong tiểu thuyết đã tái hiện lại một mối tình cao đẹp, nơi những thử thách cay nghiệt nhất của bôn phận, của ân nghĩa, của tình người,... đã bị dồn nén, căng nghèn để rồi cuối cùng là sự vỡ òa của nỗi đau ngậm ngùi dâng lên đỉnh điểm. Một mối tình buồn, ngọt ngào. Một sự vùng vẫy, phản kháng quyết liệt đến độ kiệt sức. Một tiểu thuyết sẽ thay đổi cách nhìn của bạn đọc về hoa giấy - một loài hoa có ba cánh, đầy gai nhọn, sắc sỡ sắc màu nhưng không có hương thơm - được nhân cách hóa rất thành công trong tiểu thuyết mới này của Nguyễn Thơ Sinh"

1. Hoa Giấy

Loài hoa mỏng không hương không sắc,

Nở làm gì, có kết quả được không?

Nỗi đau gai nhọn, cay đắng chất chồng.

Tình một dải chôn vùi vào nỗi tủi.

Trong ruộng mả làng Côi có một nấm mồ nhỏ, nhìn nấm mồ này không đặc biệt gì nhiều so với những nấm mồ khác. Nếu khác biệt duy nhất là trên nấm mồ ấy người ta nhìn thấy một khóm hoa giấy màu tím, bao giờ cũng mọc um tùm xanh tốt, nở hoa tươi thắm bốn mùa.

Vào mùa mưa, khóm hoa giấy trên ngôi mộ này nở lan tràn cũng là điều bình thường, không đáng nói. Mùa khô hoa vẫn nở, chúng nở một cách thắm đượm. Gần như cái nắng nung người kia xem ra chẳng thể nào khuất phục chất ham sống của nó được. Có mấy người đi tảo mộ đốt hương cho người nhà quả quyết rằng người yên nghỉ dưới lòng đất kia là người thuở sinh tiền đã sống rất có hậu, nên khi nằm xuống, cái nghĩa của người ấy đã toát lên qua những cánh hoa:

-Giời hành thế này mà trông nó mỡ màng làm sao.

Chỉ có vài đứa trẻ chăn trâu quanh đấy thì lại bảo nhau rằng:

- Hoa giấy trên mộ bà Hợi mẹ thằng Sinh tốt thế là vì bà cô của nó chiều nào cũng ra đây tưới nước đấy!

Một con bé còi cọc, tóc khô, sún mắt một cái răng cửa, chừng mười ba tuổi, nhón miệng cười bảo mấy đứa khác:

- Chỉ có bà cô thằng ấy bị điên mới đem nước ra đây tưới. Hoa giấy đây gai. Thế mà cũng đem trồng.

Một thằng bé khác, mặt mũi đen như than, răng bị hô, neho mắt lại mỗi khi nói chuyện:

- Hình như là hai người đàn bà này có cái gì với nhau ấy. Có hôm tao nhìn thấy cái bà Nghêu, cô thằng Sinh ngồi khóc một mình ở ngoài này!

Một thằng bé khác gầy còm, khuôn mặt nhỏ choắt, nhưng hai con mắt to quá khổ, choán hết gần khuôn mặt, hai con mắt to và đen. Lúc nào đôi mắt ấy cũng chực cười. Nó bảo hai đứa kia:

- Chúng mày chỉ được vớ vẩn là giỏi. Chuyện nhà người ta thì mặc kệ nhà người ta. Chúng mày là cái thá gì mà nói chen vào chuyện nhà thằng Sinh. Tao ghét nhất cái thói nói chuyện sau lưng người khác.

Thằng bé có khuôn mặt đen như than nói chen vào:

- Thằng Phú này thì chỉ được cái bệnh cho thằng Sinh là giỏi. Cái gì cũng thằng Sinh thằng Sinh. Làm cái gì cũng bảo: Rủ thằng Sinh đi chung với. Chả lẽ mày thích thằng Sinh đến thế cơ à?

Thằng bé tên Phú quay mặt đi hướng khác. Hình như nó cố giấu một điều gì đó rất bí mật. Con bé sún răng sau cùng nói:

- Có khi mày thích nó phải không Phú?

Thằng bé có khuôn mặt đen lại nói phụ họa vào:

- Tao nói thật. Nhìn thằng Sinh, tao nhận ra là nó thích mày. Nhưng mà chuyện đó chẳng liên quan gì đến tao và cái Chanh cả. – Quay sang con bé có chiếc răng sún, nó nói tiếp: Tao bảo thế có đúng không, Chanh?

Con bé nọ gật đầu, rồi nó nói với thằng Phú:

- Thằng Lực nói đúng đấy!

Thằng Phú không nói gì cả. Nó chỉ đứng im lặng.

Nó không biết nó và thằng Sinh có thích nhau thật sự hay không, điều đó nó chẳng biết, nhất là khi nó chỉ vào cái tuổi mười bốn. Nhưng nó biết rất rõ vì sao trên mộ mẹ thằng Sinh có trồng một khóm hoa giấy nở những bông hoa màu tím rất đẹp như thế. Nó còn biết vì sao bà cô của thằng Sinh chiều nào cũng ra ngoài này tưới nước cho khóm hoa giấy ấy. Thực ra, nó rất muốn kể cho thằng Lực và con Chanh nghe toàn bộ câu chuyện bí ẩn đằng sau. Nhưng nó không thể kể ra được. Vì thằng Sinh, bạn thân của nó đã dặn kỹ:

- Mày đã nghe tao kể hết câu chuyện của mẹ tao. Tao chỉ xin mày, đừng bao giờ kể lại cho bất cứ một người nào khác nghe. Mày có dám hứa với tao như vậy hay không Phú?

Thằng Phú lúc ấy gật đầu. Nó đã hứa với thằng Sinh là nó sẽ không kể cho ai nghe. Nhưng cứ hễ mỗi lần nghe người ta nói đến khóm hoa giấy trên mộ người đàn bà, với những nhận xét phỏng đoán đủ kiểu khác nhau, nó lại thấy hậm hực vì nó biết đã đoán sai. Nó biết rất rõ chỉ có mình nó, bà mẹ, ông bố và bà cô của thằng Sinh mới là người đã biết toàn bộ chân tướng sự thực của câu chuyện.

Và câu chuyện ấy bao giờ cũng ủa về đây ấp những chi tiết... Như thế đấy là câu chuyện của riêng thằng Phú vậy. Như thế nó là một phần của một câu chuyện đau long. Như thế chính nó đã nhìn thấy vẻ đẹp tiềm ẩn thiêng liêng của loài hoa giấy.

Một điều rất lạ là nó luôn cảm thấy bất ngờ mỗi khi nó nghĩ về câu chuyện ấy. Một câu chuyện đã đưa nó về những miền cô tịch. Một câu chuyện cô tịch rất buồn, bao giờ cũng để lại trong tâm trí nó một cảm giác man mác bang khuâng khó rũ bỏ.

Nó có cảm giác câu chuyện nó nghe được chính là một truyền thuyết về sự tích của loài hoa giấy. Một loài hoa – sau khi nghe về một chuyện tình – nó không còn nhìn bằng con mắt bình thường như trước đây nữa. Nó nhìn thấy ý nghĩa của một loài hoa mỏng mảnh, không hương thơm, không kết trái. Một loài hoa thân đơm đầy gai nhọn nên chẳng được đối xử may mắn ưu đãi như hoa hồng. Một loài hoa nó đã nhìn thấy từ bao nhiêu ngày trước đó.

Dù không được người đời trân quý, loài hoa ấy vẫn nở rất nhiệt tình. Nở như quên đi sự bạc đãi của cuộc đời đối với chính bản thân nó. Hình như nó chỉ cần biết mục đích cuộc đời của nó là mở ra những bông hoa mang một sắc màu tươi thắm nhất.

Câu chuyện bỗng chợt ủa về trong đầu nó rất nhanh.

Ngày xưa... làng Cối...

Có một chuyện tình...

 Ứa trẻ nhạt được

Duyên và nợ nào ai biết được,

Hai mảnh đời chấp vá tựa nương nhau.

Thăm thăm chiều mưa chát chứa cõi sầu.

Tình một mảnh biết đâu là bến đậu.

Vợ chồng phó Biện lấy nhau đã được hơn hai năm rưỡi mà chẳng có dấu hiệu chữa đẻ gì, bà mẹ chồng tỏ ra sốt ruột một cách lộ liễu. Bà hay thở dài đánh sượt mỗi khi nhìn vào bụng đứa con dâu. Có vẻ nó dài như thể hai mươi năm vậy.

Vợ Biện chán ngán cái nhìn sẫm soi ấy của bà mẹ chồng lắm nhưng chẳng biết làm sao khác hơn được. Nhất là mỗi khi bà mẹ chồng nhìn đàn chó con đang rúc vào cú con chó cái, tranh nhau bú, bà đay nghiến nói:

- Nhà này nuôi chó chó đẻ sai, nuôi lợn lợn đẻ mẫn. Thế mà nuôi người thì người lại chả đẻ hộ cho. Chả biết cái phúc nhà này nó ra làm sao nữa.

Có một lần khác, vợ Biện cố gánh chõ bèo về bằm nấu cám lợn, bà mẹ chồng không thương cảm lại còn nói kháy một câu:

- Chị chả cần phải cố như thế cho hại người. Chịu khó nghỉ ngơi rồi đẻ cho tôi một vài đứa cháu nội, thế là được rồi.

Kể từ đó vợ phó Biện trong lòng bao giờ cũng canh cánh một nỗi niềm đau khổ. Có lần bà mẹ chồng còn hỏi cậu con trai một câu mà vợ Biện nghe được: Thế mà với mẹ thằng cu không ngủ mấy nhau à? Tuy vợ Biện chưa bao giờ sinh cho nhà họ Huỳnh lấy một mụn con, song bà mẹ chồng bao giờ cũng gọi vợ Biện là mẹ thằng cu. Cứ như thế gọi mãi như thế, cô con dâu của bà một ngày nào đó sẽ có chữa. Người con trai trả lời bà mẹ:

- Tuần nào cũng đánh hơn chục lần...Mà mẹ lo làm gì...từ từ thủng thẳng, đi đâu mà vội.

Bà mẹ thở dài đánh sượt một cái rồi nói

- Cha bà cái thói bệnh vợ của nhà anh. Tôi sắp chui xuống lỗ rồi. Bảo từ từ thủng thẳng là từ từ thủng thẳng thế nào. Anh không mau mau kiếm tí cháu nội cho tôi bông, sau này ngộ nhớ tôi không chờ được, rồi đi xuống chốn cửu tuyền, tôi biết ăn biết nói với các cụ tổ họ Huỳnh nhà anh như thế nào.

- Vợ Biện nghe nói thế, trong bụng cảm thấy rất ruột lắm.

Ban đầu vợ Biện mới về làm dâu nhà họ Huỳnh, bà mẹ chồng tỏ ra chăm chiều hết mực. Có cái gì ngon bà cũng dành riêng cho đứa con dâu. Có quả xoài bỏ ra thì bà sẽ nhất định chọn phần cái hột, ép cô con dâu ăn bằng được hai cái má thịt xoài. Cả chuyện bằm bèo nấu cám lợn bà cũng giành lấy: Chị xê ra đi, nom chị bằm bèo tôi ngứa mắt lắm. Nói xong bà không quên kèm theo một nụ cười thật to ra điều mình đang mắng yêu cô con dâu.

Nhưng rồi sau đó sự nôn nóng của vợ Biện mong mình cần thai cũng giống như chuyện bà mẹ chồng mất dần kiên nhẫn. Hình như bà bắt đầu sốt ruột thật sự. Có thời gian cây đu đủ trước nhà rất sai quả, bà ngày nào cũng bắt cô con dâu ăn đu đủ. Thôi thì đủ cả các món canh,xào,nộm,dưa,luộc... Thì ra bà đã hỏi

xem vợ nhà Thoan ăn cái gì mà mẩn chữa. Vợ Thoan bảo: Nhà con nghèo, chỉ có mỗi món thù đủ. Hóa ra ăn cái ấy nó mẩn lắm, bà ạ.

Cây đu đủ dễ có đến hơn ba mươi quả, đeo bám kín một khúc thân cây, nhưng chẳng quả nào kịp chín. Chả là bà mẹ chồng cứ vặt xanh xuống. Vợ Biện độ ấy cứ nhìn vào mâm cơm là phát ốm vì nhìn thấy toàn là món đu đủ.

Cuối cùng ăn xong hết mùa đu đủ ấy, nhưng cái bụng của vợ Biện không chịu ngoan ra, không chịu cần chữa. Tháng nào vợ Biện cũng thấy máu chảy ra từ âm hộ, lòng vợ Biện lại nhói đau như có ai thắt lại bằng gai mây. Bà mẹ chồng thấy mình đã dày công như thế mà cái nết chữa đẻ của vợ Biện xem ra vẫn chẳng ăn thua gì. Chán nản, bà bỏ mặc ý định mình đang sốt ruột chờ một đứa cháu nội.

Trong nhà bây giờ bông nặng nề u ám như thể mọi xó xinh góc ngách đều ngập tràn chướng khí. Anh chồng cũng chán nản nhìn vợ. Hình như anh không hiểu tại sao anh và chị vẫn đều đặn chuyện ân ái nhưng vợ anh vẫn không có chữa. Có lần chồng bảo vợ:

- Trông mình lành lặn khỏe mạnh như thế, tôi nghĩ chắc là lỗi tại do tôi mà ra cả.

Vợ Biện nghe chồng nói thế chỉ biết nằm rung rung khóc. Thì ra chồng chị cuối cùng đã than thở về điều mà chị nghĩ chỉ có bà mẹ chồng mới thực sự quan tâm đến. Anh đã nói đến một sự thật bao giờ cũng khiến cho chị nhói đau. Đối với vợ Biện, khổ và nghèo, cơ cực đến mấy vợ Biện không hề ca thán ngán ngại. Chị chỉ đau khổ khi trách nhiệm chữa đẻ của mình không hoàn thành trọn vẹn. Nay nghe chồng nói thế, thử hỏi làm sao lòng chị không đau cho được.

Vợ Biện một hôm lên đi coi bói. Bà thầy bói xem quẻ bài xong rồi bảo:

- Thú thật... Tôi không muốn nói ra những điều mà quẻ bài đã ứng. Nhưng mà thấy chị hiền lành, lại thành tâm, tôi không nỡ nói dối. Cái số chị long đong về đường chữa đẻ lắm.

- Thế là cháu không bao giờ có con...

Người đàn bà vội trả lời:

- Ấy chết! Không phải như thế. Số chị... Chỉ nhờ được con nuôi thôi. Theo quẻ bài thì đây là một đứa con gái. Con thì hai lần chữa, đẻ đủ cả hai. Hai đứa con giai đàn hoàng. Nhưng chỉ giữ lại được một đứa. Cái đứa đầu tiên, xin đừng trách tôi nói gở mồm... đẻ ra thì có mà cho bú thì không!

Nghe xong, vợ Biện khuôn mặt chùng xuống. Một ý nghĩ thoáng nhanh xuất hiện trong đầu chị, có lẽ không nên tin vào bói toán. Hoặc là nếu xoa bài lại, rất có thể quẻ thứ hai sẽ không ứng xấu như quẻ trước. Chị nói nhanh:

- Bài xấu thế cơ à? Hay để cháu xoa bài quẻ khác!

Người đàn bà vội lắc đầu:

- Ấy chết... Không được đâu. Làm thế cũng chẳng giúp được việc gì. Chẳng linh nghiệm gì đâu.

- Nhưng cháu muốn. Xin bà giúp cháu... - Vợ Biện năn nỉ. Hình như chị nghĩ rằng với sự thành tâm khẩn thiết của mình, số phận sẽ cảm động cho hoàn cảnh bẽ bàng của chị. – Cháu xin bà thật lòng đấy!

Người đàn bà nhác thấy có một khách lạ đến đang đợi ngoài sân vội nói tránh đi: Có muốn xem lại thì phải đợi hôm khác! Nhưng khi nhìn vẻ mặt chết lặng của vợ Biện, bà ta không nỡ ăn ở cạn tình. Thành ra bà sai con bé giúp việc ra ngoài thêm báo lại với khác là chừng mười phút nữa là bà sẽ cho mời khách vào.

Vợ Biện lại xoa bài một lần nữa. Thật trớ trêu thay. Những con bài vẫn là con bài ban nãy. Nhưng vợ Biện vẫn cầu xin là bà thầy bói mấy phút trước đã coi nhầm. Nhưng nhìn khuôn mặt lặng lẽ đến độ tàn nhẫn của bà ta, vợ Biện toàn thân lạnh đến độ toát mồ hôi hột. Người đàn bà lên tiếng:

- Bài quẻ này ứng lên càng xấu hơn.

- Thừa bà. Là thế nào, cơ ạ? – Khuôn mặt vợ Biện tái xanh lại.

- Theo quẻ...bài nói... Thằng con trai của chị sau này cũng khổ đau về chuyện gia đạo. Không có hạnh phúc. Còn đứa con gái nuôi thì đường tình duyên tan tành. – Nghĩ sao bà ta nói: Thôi đi đâu cũng chẳng thoát khỏi mệnh Giời. – Cuối cùng bà ta lấy một câu Kiều:

Bắt phong trần, phải phong trần,

Cho thanh cao mới được phần thanh cao.

Vợ Biện hôm ấy ra về long đau như cắt.

Đất bằng dây sòng.

Một điều vợ Biện không thể ngờ được là quẻ bài linh nghiệm cực kỳ. Ngay buổi sáng hôm ấy, trên bến đò làng Cối vẳng khác, chị nghe có tiếng khóc trẻ con re ré cất lên, nghe như thể nó đang rất khát sữa, hình như nó sợ chết nên cố hết sức khản cổ gào để người ta có thể nghe được tiếng kêu cứu thảm thiết của nó.

Vợ Biện đi lại nơi có tiếng khóc thì nhận ra đấy là một đứa trẻ được bọc trong một cái xống cũ, rách nát, bẩn thỉu. Hai bàn chân con bé thò ra, bám đầy kiến lửa. Vợ Biện vội gỡ cái xống ra, nhanh tay nhặt những con kiến lửa. Đến lúc này thì vợ Biện mới nhận ra là con bé không chỉ khát sữa mà nó còn bị kiến đốt như tử. Quan sát kỹ, vợ Biện nhìn thấy đấy là một đứa con gái. Nhưng nom kỹ, đứa con gái ấy không bình thường, hình như nó có một cái âm vật khá lớn, không giống như những đứa con gái nhỏ khác mà vợ Biện đã từng gặp qua.

Vợ Biện nhìn quanh nhưng không trông thấy ai. Bất chợt chị hiểu ra đã có người để xong rồi đem vứt con bé đi. Thế là chị cảm động ẵm nó về. Trên

đường về nhà, chị cứ lo lắng là bà mẹ chồng sẽ tìm cách mắng trách chị. Chị sợ bà sẽ nói: Con chị đẻ ra tôi mới quý. Còn con người ta vứt đi, chị khuôn về để cả nhà này hầu nó à? Đúng là đoảng từ cái nét đẻ đoảng đi.

Chị lo lắng như vậy là vì từ hai năm nay, hình như mọi chuyện chị làm trong tầm mắt bà mẹ chồng cũng đều sai cả. Nhưng nhìn con bé trong tình cảnh tang thương như thế này, chị không nỡ đành đoạn bỏ nó lại bên đò một mình. Thế là vợ Biện quyết định ẵm con bé về. Dù sao thì nó cũng mang một thân phận kiếp con người. Đâu phải cái thúng rách vứt ở vệ đường. Thế là chị nói với con bé:

- Thôi ngoan, không khóc nữa. Để mẹ ẵm con về. Mẹ sẽ nuôi con. Nín đi nào. Ngoan nào...

Có lẽ con bé vừa đói vừa bị kiến cắn, nên nó hờn, nhất mực cứ khóc thét lên, dù vợ Biện vẫn đều tay vỗ về cho con bé.

Niềm hạnh phúc của vợ Biện

Ai xui đại may đèo bông đàn dúi,
Nở giữa đời réo rắt chẳng ngại chông chênh.
Biết đâu là bến vui, biết đâu là bến khổ.
Ai thấu tình cho, lên xuống thác ghềnh.

Trước sân nhà Biện có một giàn hoa giấy nở đầy những cánh hoa màu tím. Vợ Biện ẵm con bé về, vừa bước vào đầu ngõ đã gặp ngay phải bà mẹ chồng. Lúc này thì con bé đã nín khóc, thiêm thiếp ngủ. Vừa nhìn thấy con dâu cụ đã đay nghiến. Hình như từ hai năm trở lại đây, bà cụ bao giờ cũng bực bội mỗi khi nhìn thấy người con dâu:

- Mặt trời đã lên cao thế này, thôi chị vào trong kia mà ngủ, chốc ta thổi cơm chiều ăn luôn một thể.

Kỳ tình lúc ấy cũng chỉ mới hơn mười một giờ sáng. Nhà lại chẳng nấu nướng gì nhiều. Nhưng bà mẹ chồng bao giờ cũng cạnh khốe đáo để như thế. Có khi bà con chửi đồng, nói xiên nói xỏ, lời lẽ rất xóc óc, cố tình khiến cho đứa con dâu phải rơi vào tình cảnh khó xử. Hôm nay, sau câu nói gay gắt ấy, nhìn thấy đứa con gái ẵm một cái búi giẻ trên tay, bà gay gắt hỏi:

- Chị lại khuôn cái của nợ gì về nhà đây!

Vợ Biện ghé mông ngồi xuống bậc thềm nhà, ngả cái xống nát chia sát về phía bà mẹ chồng, chị mở cho bà nhìn thấy đứa con gái bị bỏ rơi ngoài bến đò. Chị lí nhí nói:

-G ời ơi! – Bà cụ lập tức hét toáng lên. – Chị làm cái gì thế này hở. Ai đời mà người ta lại vứt con đi. Chắc là chị lại đẻ không được nên ẵm trộm con người ta về. Biện ơi...Anh ra đây mà xem vợ anh đây này.

Biện đang dở tay trát lại cái vách phía sau nhà bếp nghe thấy tiếng mẹ thét lên, vội vứt bỏ tất cả mọi chuyện chạy ra xem. Nhìn thấy trên tay vợ là một đứa trẻ con, anh trở mắt nhìn:

- Con cái nhà ai thế này?

Vợ Biện ngược mắt lên nhìn chồng:

- Tôi nhặt được nó ở bến đò...

Bà mẹ chồng vội xia xói:

- Nhật. Nhật. Nhật... Ai để con ra rồi vứt cho nhà chị nhật. Mà chị có muốn nhật nó về thì chị cũng phải hỏi tôi một tiếng chứ. Tôi có phải đã bạc phước chết khuất đi đâu mà chị coi tôi như đã chết. Mà tôi có chết thì trong nhà này cũng vẫn còn thằng Biện. Chị chỉ là con dâu, cái nết để đời còn làm không xong. Giờ chị còn ngang nhiên chiếm hết cả quyền hành trong cái nhà này phải không? Hừ.

Vợ Biện ngơ ngác đôi mắt:

-Con nom thấy đứa trẻ, tội nghiệp quá...

Người đàn bà tru lên ngay tức thì. Có lẽ bà không thể chịu được cảnh cô con dâu đã dám trả lời bà như thế:

-Giời ơi là giới. Ông ngó xuống đây mà coi đây này. Các ông tổ, các bác nhà họ Huỳnh sống lại mà coi con vợ Biện nó chửi tôi là người thất đức đây này. – Nói xong một tay bà ta đập xuống nền gạch huỳnh huých, một tay bút tung cục áo.

Biện thấy mẹ làm thế, bực lây sang vợ. Anh đã dặn chị nhiều lần, mỗi khi bà cụ nói chuyện, chị chỉ được phép ngồi nghe. Thế là anh quát lên, có lẽ vì bực bội khi nhìn thấy mình rơi vào cảnh đời bẽ khó xử. Trong trường hợp này anh chẳng biết bệnh bên nào cả. Mẹ anh thì tuy có hơi khó tính nhưng luôn là vai mẹ. Còn vợ anh hiền lành đáng thương nhưng anh chỉ có thể chiều chuộng đằng sau mặt mẹ. Thế là Biện quát vợ:

- Còn không biết há mồm ra mà xin lỗi mẹ ngay à?

Không hiểu sau vợ Biện hôm nay dở chứng, cứ như thể là vừa nhai xong nguyên cả một cái mật cọp. Chị ẵm đứa trẻ, đứng lên:

- Tôi không làm gì sai cả. Thấy người sắp chết không cứu tôi không làm được. Nếu mẹ và anh không chịu giữ nó thì tôi đun cháo đồ hồ cho nó vài hôm rồi tôi sẽ tìm cho nó một nơi. Còn nếu như bắt tôi phải vứt nó ra đường ngay bây giờ. Tôi sẽ ẵm nó về nhà u để tôi. Sống ở đời phải có đức chứ!

Nói xong vợ Biện ẵm đứa trẻ đi thẳng vào trong phòng. Bên ngoài anh chồng đứng chết trân. Bà mẹ chồng thì vật ra thềm giã dành đập: Giời ơi là Giời. Ông ngó xuống đây mà xem đây này. Con dâu dám chửi lại mẹ chồng. Con giai thì bệnh vợ. Giời sao có mắt hay không mà ông nở đối xử với tôi như thế, hả Giời ơi. Sao ông nở hành hạ tôi khổ sở như thế này? Giời ơi là Giời...

Biện bực quá, không biết phải làm sao, thế là anh bỏ ra sau nhà trát tiếp bức vách.

Cứ tưởng là sau vài hôm đồ hồ, người ta sẽ chứng kiến cảnh vợ Biện đem đứa trẻ đi gạ gẫm những người trong làng Cối để họ nhận nuôi nó. Nhưng mà hình như thiên duyên lại nghẽn ngang thế nào ấy, chuyện đem đứa trẻ cho người khác cuối cùng đã không xảy ra.

Chuyện là thế này. Một hôm vợ chồng Biện cùng nhau ra đồng, ở nhà chỉ còn bà mẹ chồng và con bé. Có lẽ vì đói nên nó khóc. Ban đầu bà cụ nhất mực không ngó ngang gì đến con bé. Nhưng sau thấy nó hờn, khóc quá, sốt ruột không chịu được, cuối cùng bà phải ẵm con bé lên.

Lạ thật, ban đầu con bé không nín ngay nhưng sau đó tiếng khóc dịu dần. Cuối cùng thì nín bật. Cửa đáng tội là mấy hôm nay bà mẹ chồng rất giận đứa con dâu nên không thèm ngó ngang gì đến con bé. Thế là hôm nay nhà vắng người, bà liền vạch mặt nó ra nhìn. Không hiểu sao con bé nhoẻn miệng ra cười, khoe hai cái núm thâm, khiến cho lòng bà chùng hẳn lại. ẵm con bé theo xuống bếp, bà gạn ra một ít nước hồ rồi bón cho nó. Con bé uống ừng ực những muỗng hồ loãng rồi lâu lâu rồi lại mỉm cười. Lòng người đàn bà vì thế càng lúc càng nở ruột ra. Kỳ tình mà nói, bà tuy mồm mệp hẳn học nhưng trong bụng luôn có cái tâm Bồ tát, thành ra nhìn một đứa trẻ như thế, bà không thể không động lòng thương xót nó.

Khi vợ chồng Biện về nhà thấy bà cụ đang ru cháu. Cả hai vợ chồng đều rất lấy làm lạ. Nhất là khi chị nghe cụ nói với chồng: Con bé này thế mà ngoan lắm. Hôm nay ở nhà ăn hết một bát cháo đây.

Sau đó cả nhà không ai nhắc đến chuyện đem con bé cho đi nhà khác. Mà có lẽ do ăn ở có đức, Trời động lòng thương, con trăng ấy vợ Biện không thấy mình có tháng như bình

thường. Rồi tháng thứ hai cũng không có nốt. Đã thế vợ Biện lại cứ hay thèm ăn lá me. Mỗi lần nhai cả hang vốc.

Cuối cùng bà mẹ chồng bắt con dâu vạch vú ra cho bà xem. Nom thấy hai quầng thâm xung quanh nhũ hoa, bà cụ nhe răng ra cười, bảo:

- Thâm như thế đúng là chữa thật rồi đấy!

Hóa ra đấy không phải là niềm vui của người con dâu mà con là niềm vui của cả bà mẹ chồng nữa.

Au cũng một lần đau, một lần từ tạ. Kiếp con người ai bảo sướng gì đâu.

Đêm đêm nghe giọt mưa ngâu. Thương con lòng mẹ giọt sầu tả tơi. Vợ Biện có chữa thật.

Đây là một tin tốt cho nhà họ Huỳnh. Chẳng hiểu sao ai cũng vui nhưng chỉ có vợ Biện là khuôn mặt lúc nào cũng ưu tư, vương vấn một nỗi buồn xa vắng.

Thì ra là chị luôn luôn ám ảnh về lần voi bói hôm nào. Theo lời của bà thầy bói mà luận thì một phần của quẻ bài đã ứng. Vợ Biện đã có một đứa con gái nuôi. Vợ Biện lại nhớ lại cái hôm ở ngoài bên đò, khi ẵm con bé về, trong bụng chị rất lo sợ, vì chị thấy quẻ bài sao mà linh nghiệm đến độ bất ngờ. Vừa nói đấy, đã ứng ngay ra đấy.

Bà mẹ chồng nhìn thấy cô con dâu cần chữa nên càng vui vẻ hơn. Hình như bao nhiêu bực dọc bức xúc đều được tan biến hết. Thế là bà cụ ngoài niềm vui sắp có cháu nội bông, nay lại được chơi với con bé nhặt về được, trong lòng cụ lúc nào cũng thư thái. Trong nhà họ Huỳnh vì thế bây giờ không còn căng thẳng như trước đây nữa. Không khí lúc nào cũng tươi tắn như gió xuân.

Cây đu đủ trước sân năm ngoái quả kém lắm, thế mà năm nay nổi húng, tự nhiên quả lại sai y như cái năm vợ Biện mới về làm dâu nhà họ Huỳnh. Năm vừa rồi gà què cả làng Cối bị rù tiệt cả, chỉ có nhà Biện có ba con gà mái không bị rù. Thành ra năm nay ngoài sân nhà họ Huỳnh gà nhiều lắm, hết lứa nọ đến lứa kia, bói đất tìm giun, mổ nhau chí chóc.

Săn sân nhà lắm gà, bà mẹ chồng lựa những con gà giò béo nhất rồi tự tay cắt tiết nấu cháo, có bỏ đồ xanh vào cho con dâu tắm bổ. Cứ lần lượt hết con này đến con khác. Thành ra cũng giống như ngày xưa sợ món đu đủ trường kỳ, vợ Biện hôm nay ngày nào cũng nhìn thấy thịt gà lại phát sợ. Nhưng biết làm sao được, cản mãi nhưng bà mẹ chồng có cái tính gàn cố hữu nhất định một mực không chịu nghe. Mà cũng chả ai nữ chống lại bà cụ. Bà đã có tuổi mà vẫn như trẻ con, thích cái gì thì nhất nhất sẽ làm cho kỳ được. Nên anh chồng cứ phải bảo vợ:

- Ngán thịt gà thì cứ bung vào buồng rồi để đấy, chốc tôi xong việc tôi vào ăn hộ cho. Mẹ hỏi có ngon không thì cứ bảo là ngon lắm cho mẹ vui. Nhá.

Mùa thu năm ấy vợ Biện cái bụng lặc lè trông rất hay. Có người nhìn bụng bảo nhất định sẽ sinh ra con trai. Bà mẹ chồng vì thế càng mát ruột hơn. Bà

không cho vợ Biện làm những công việc nặng nhọc nữa. Đã thế, bà còn nhờ người đi chợ mua vải về rồi cặm cụi khâu tã, khâu áo cho cháu nội. Các việc ấy bà làm một cách tự nguyện, không ai ép. Nhìn thấy mẹ chồng hăng hái, trong tâm vợ Biện càng lo nhiều hơn. Vì chị biết số phận của đứa trẻ này rồi đây sẽ ra sao, nếu cứ dựa theo quả bài hôm nọ.

Đầu đông thì vợ Biện đi đứng càng khó khăn hơn. Rồi khi những quả hồng chín được người ta bảo nhau hái xuống vì đã có vài quả bị dơi khoét trộm. Đáng lẽ ra người ta cứ để những quả hồng chín treo trên cây cho đến khi tét về mới hái vào cúng ông bà. Chả hiểu sao năm nay tự nhiên lại nảy ra cái giống dơi khoét đêm. Thành ra họ tuy không muốn nhưng vẫn phải vặt xuống sớm. Đến lúc này thì vợ Biện cảm thấy giờ sinh con đã sắp đến gần.

Vào một đêm trời đầy sao, giá băng như cát da, vợ Biện ôm bụng đau đớn, khuôn mặt tái nhợt. Chồng chị vội chạy đi kêu bà mẹ.

Đêm ấy, vợ Biện luôn miệng lầm rầm khấn vái. Cơ khô, nổi ám ảnh từ lời của bà thầy bói cứ vang lên trong đầu vợ Biện, càng nghe rõ rệt hơn. Bà mẹ chồng chỉ nghe thấy con dâu lầm rầm mà chả hiểu chuyện gì xảy ra. Bà cứ nghĩ là con dâu lo sợ, nên bà bảo:

- Vợ Biện này, chuyện đẻ con, người đẻ cũng giống như con lợn đẻ vậy. Con thấy đấy, lợn sẽ có con nào chết vì đẻ đâu?

Cơ khô, nào bà mẹ chồng có biết là vợ Biện không hề sợ chết. Chị nào có sợ gì cho chính bản thân mình. Chị lo là đang lo cho đứa con trong bụng của mình kia. Với chị, vợ Biện chẳng thích cái chết bao giờ. Nhưng nếu có một lựa chọn, chị nghĩ rằng thà là chị chết để con chị được sống còn hơn. Chị sẽ nhường mạng để con mình được sống. Nhất là trong hoàn cảnh này, bà mẹ chồng bao giờ cũng khát khao mong ước có một đứa cháu nội. Bà mong mỏi có một cháu nội đến độ cuống cuống của trẻ con. Kể cả giận lẫy và khóc thảm. Nên vợ Biện bụng bảo dạ, thế nào thì thế, nếu chị chết đi sẽ đỡ khổ cho cả chị và cho bà cụ, nhiều hơn là con của chị sẽ phải ra đi.

Có lần vợ Biện đã khấn: Con xin trên có Trời, dưới có đất. Con cầu xin các vong hồn anh linh tổ tiên của nhà họ Huỳnh. Nếu như con có phải tổn thọ mười năm, hay hai mươi năm cũng được, hãy rủ lòng để cho con của con được sống, con nhất định sẽ xin được vâng lời làm y theo như thế.

Thành ra đến giờ sanh, vợ Biện luôn bị ám ảnh rằng con chị sinh ra sẽ chết. Có sinh thì có, mà bú thì không. Lời của bà thầy bói càng lúc càng cất lên nghe rõ rệt trong đầu vợ Biện hơn, chan chát như tiếng búa nện. Khi nghe thấy tiếng chồng về, có cả tiếng bước chân của bà mẹ đi sau, vợ Biện càng run sợ nhiều hơn. Chả là chị tin rằng khi rằng khi bà mẹ đến sẽ là lúc chị sanh con. Mà khi sanh ra đứa trẻ sẽ chết thì chị thà giữ nó trong bụng. Dù sao thì quả tim đứa trẻ cũng đã đập trong bụng chị hơn chín tháng nay rồi.

- Có khi bói toán chả đúng đâu. Coi bói ra ma, quét nhà ra rác.

Một lúc nào đó vợ Biện đã nghĩ đến chuyện mê tín này. Nhiều lần chị đã không tin lắm vào bói toán nhiều. Ngặt cái là quẻ bài quá linh đến độ không muốn tin cũng khó. Đứa con gái được nhật về ứng ngay sau khi vợ Biện bước ra khỏi nhà người đàn bà thầy bói kia. Đã thế, thiên hạ đồn rằng bà ấy xem quẻ rất thiêng. Mười người đến nơi đều công nhận là bà ta có thể biết được cả những chuyện thiên cơ kín kẽ nhất, nên nhất nhất chuyện gì bà ta nói cũng đều đúng cả. Chính vì thế mà vợ Biện mới lén chồng đi coi bói xem đường gia đạo con cái của mình sau này sẽ ra làm sao.

Khi bà mẹ đến nơi thì nước ấm và giẻ sạch, lá chuối khô, cùng là rơm rạ đã được bà mẹ chồng chuẩn bị đầu vào đầy. Vợ Biện nằm trên cái phản ở nhà trong, khuôn mặt méo xệch, tái hẳn lại.

Một cái đèn bão được thắp lên, ánh sáng tù mù le lói. Anh chồng lóng ngóng đứng ở bên ngoài, ruột gan nóng như lửa đốt vì không biết vợ mình có vượt cạn được an toàn hay không. Bụng sốt ruột như kiến bò chảo rang mà Biện không làm gì được. Thành ra anh chỉ biết đi tới đi lui ở phòng ngoài, sợ rớt, thừa thãi, tay ẩm đứa con gái nuôi. Miệng ru nó mà cũng như thể đang cố tự trấn an chính mình.

Không hiểu vì vợ Biện không muốn sinh con vì sợ nó chết ngay sau khi lọt lòng; hay là vì đứa trẻ không chịu chịu ra vì nó có một khiếm khuyết nào đó, không thể sống tồn tại một mình được. Vì thế khi vợ Biện chuyên dạ lúc đầu canh một mà đến giữa canh tư vẫn chưa sinh con được. Người chồng đứng bên ngoài càng lúc càng đau đớn hơn khi anh nghe thấy tiếng vợ mình thở rất nặng nhọc trong nhà.

Sau cùng Biện sốt ruột quá, đánh liều nhìn qua khe liếp, anh nhìn thấy bà mẹ thọc sâu cánh tay của mình vào cửa mình của vợ, ngáp đến tận cùi chỏ. Tim Biện thất lại. Anh bỗng òa lên khóc. Sao mà vợ anh lại phải chịu cảnh đau khổ đến dường ấy. Cuối cùng thì Biện không thể đứng đó chứng kiến cảnh vợ mình đau đớn, anh bỏ ra ngoài hiên nhà, lòng nát tan như có rất nhiều mảnh sành đang cắt cửa bên trong.

Cuối cùng anh nghe tiếng bà mẹ thốt lên, thay vì phải là tiếng trẻ con khóc ré lên. Anh tức chạy vào xem coi đây là chuyện gì, con trai hay con gái. Nhưng anh chưa kịp vào đến bên trong thì mẹ anh đã cả lại:

- Thôi anh đừng vào trong ấy. Anh ra đây tôi bảo cái này.

Nói xong bà mẹ lôi tay người con trai đi ra ngoài, nét mặt bà biến sắc. Bà mết mỏi nói với con trai khi hai người họ ra đến ngoài thêm:

- Sao mà cái vận nhà họ Huỳnh ta nó lại xấu như thế không biết!

- Chuyện gì thế, hở mẹ. – Biện sốt ruột hỏi.

Bà mẹ chồng lắc đầu:

- Có đẻ mà cũng như không. Chửa lượt này thế là hỏng.